

Student Times

БОЙЦЫ НЕВИДИМОГО ФРОНТА

В этом выпуске:

МУЗЕЙ – ЦЕ КРУТО!	2
Не лише День Св. Валентина...	3
Вони такі, як ми	4
Маріїнський театр у Херсоні	5
ДИПЛОМНА – ПЛАН ВИЖИВАННЯ	7-8
Дебют наших поетесс	9
Психо-тест и анекдотики	10

Обратите внимание:

- Ваши предложения и пожелания отправляйте на эл. почту miss_sherer@mail.ru.
- Материалы и фотографии, которые Вы прислали в редакцию, возврату не подлежат. **Хотя мы обещаем подумать!)**
- Весна уже началась!!! Не верьте погоде!!!

Меня поймёт каждый студент! Сидишь на паре, слушаешь про «омонимы»,

«структурализм», «архетипы» или про еще что-то заумное, а сам мечтаешь о жаренной ароматной картошечке, аппетитной курочке, золотистом пирожке или тарелочке горяченького борща со сметанкой. А заветный звонок с пары ну никак не хочет звенеть, чтобы ты побежал в буфет и заморил назойливого червячка...

Или вот еще... Пришел в универ, а тебе сообщают, что сейчас семинар. А ты на него, конечно же, не подготовился. Толи вчереасвет выключили, толи не нашел нужной литературы, а, может,

попросту забил. У каждого свои причины. Но факт остаётся фактом, и твои шансы, что «пронесёт» или преподаватель случайно забудет о твоём существовании, очень малы...

А теперь я хочу познакомить Вас поближе с некоторыми людьми. Вы их видите каждый день, но не всегда замечаете. Общаетесь с ними каждый день, но тут же забываете о них. Эти люди работают в стенах ХГУ и, наравне с преподавателями, помогают нам грызть этот тяжёлый гранит науки. Это Владимир Архипович и Рита, которые делают Вам копии материалов, взятых у одногруппника, спасая Вас тем самым от расстрела на паре. Это тётя Лена и тётя Люда, которые занимаются именно тем, что ублажают вашего «червячка».

Эти добрые и отзывчивые люди всегда готовы Вас выручить. Даже если у Вас

нет денег (все мы бедные студенты), они с радостью дадут Вам паёк или сделают «ксерокс». Да вот только не все студенты помнят о дол-

же и, потупив глаза, пройдут мимо, забывая о добросердечности этих воинов Науки невидимого фронта. Но я вобщем-то тут не для того, чтоб читать Вам «морали».

Попробуйте улыбнуться, когда покупаете пирожок (кофе, чай, булочку... не важно!) или говорите «дежурную» фразу: «Двухсторонний, два экземпляра!». И, поверьте, Вам ответят взаимностью! А может именно этой улыбки Вам не хватало весь день?..

Сосновская Юлия, 161 гр.

МУЗЕЙ – ЦЕ КРУТО!

У Херсоні для молоді є небагато місць для відпочинку. Виняток, звичайно, становлять нічні клуби, які хлопці та дівчата відвідують періодично і з неприхованим задоволенням. Інша річ – «обязаловка» щодо «старомодних» екскурсій у музеї, планетарії, на виставки або організовані «веселі» походи до театру. Через різку зміну інтересів підростаючого покоління заклади культури стрімко втрачають свою популярність. Так непомітно позбуваємося духовності – основи нашого існування.

Тож не дивно, що на уроці журналістики в одинадцятому класі Херсонського Академічного ліцею пропозиція самостійно відвідати виставку чи музей викликала на обличчях учнів невдоволення. Звичайно, куди краще на вихідних просто погуляти, подивитися гарний фільм чи побайдикувати на дивані перед телевизором.

Врешті-решт, змирившись із необхідністю такого своєрідного домашнього завдання, ми (я теж маю честь навчатися в цьому одинадцятому класі) зупинили свій вибір на обласному художньому музеї імені О.О.Шовкуненка.

Ось уже 30 років він розміщений у старовинному будинку по вул. Леніна. Тут на початку ХХ ст. функціонувала Херсонська міська дума. Створено музей завдяки дару ленинградської колекціонерки М.І.Корніловської. Його урочисто відкрили 27 травня 1978 року. На сьогодні спадщина музею налічує понад 8 000 експонатів, серед яких є усі види і жанри: скульптура, графіка, декоративно-ужиткове мистецтво.

Зовні будівля виглядає велично і монументально, але всередині вражає кількістю тріщин. Її збудовано, як нам пояснила екскурсовод, із ракушняку, який уже через 100 років втрачає свою міцність. Тому сьогодні музей потребує суттєвого оновлення. На жаль, у держави, як завжди, не вистаєє коштів на такі «дрібниці», – жаліється Світлана Ігорівна, наш екскурсовод по історичним залам музею. «Нам доводиться викручуватися власними силами. Культура – падчерица у государства», – справедливо зазначає жінка.

Спершу нам представили мистецтво іконопису. Ця непроста робота вимагає серйозності, старанності митця і обов'язково любові до своєї праці. Українські

ікони просякнуті національним колоритом і доброзичливістю нашого народу (наприклад, славнозвісний «Юрій Змієборець зі святими апостолами Петром і Павлом», «Андрій Першозванний», «Апостол Пилип» та багато інших).

Не залишили байдужими таємниці написання ікон. Виявляється, кольори

відігравали в них важливу роль: червоний походив від царського роду правителя Давида, бузковий означав страждання, нещасливу долю (ікона «Богоматір Одігтрія» зображена саме в такій символіці, що підкреслює чуттєвість творця і святість зображуваного). Ікона – біблія для неписьменних – так характеризували мудреці невід'ємний «атрибут» молитви. І дійсно, знаючи справжній зміст кольорової гамми, можна розповісти історію самої ікони, спираючись тільки на її символіку та зображення святих. Гордістю музею можна вважати ікони з іконостасу Херсонського Катерининського собору, виконані наприкінці XVII століття видатним російським майстром Михайлом Шибановим.

Наступним пунктом наших відвідин став відділ українського і російського мистецтва кінця XVII – першої половини

XIX століття. Серед шедеврів цього періоду представлені твори Ф.Толстого, І.Айвазовського, П.Орлова, М.Сверчкова, Я.Капкова, О.Боголюбова, а також пейзажі і портрети, виконані анонімними живописцями.

Експозицію також прикрашають чудові полотна О.Саврасова, В.Максимова, В.Полєнова, В.Маковського, І.Крамського, роботи яких відігравали важливу роль у розвитку реалістичного демократичного мистецтва другої половини XIX століття.

Щодо російської скульптури дореволюційного періоду, то вона яскравіше творами видатних майстрів П.Клодта «Кінь з водничим», Е.Лансере «Мефістофель», М.Антокольського «Селянська дівчина на коні» та багато інших.

Провідне місце в зібранні музею посідає колекція торів українських майстрів ХХ століття: О.Шовкуненка, К.Трохименка, Т.Яблонської, М.Глуценка, В.Осадчого, В.Чуприни та інших. Зокрема, зібрання творів Шовкуненка налічує 154 роботи, серед яких виділяється живопис «Молодиця», «Натюрморт із синім глечиком», «За шиттям». Всі вони наповнені любов'ю до рідного краю, людини, світу речей.

Народна творчість майстрів декоративно-ужиткового мистецтва залишила приємне враження старовинними і сучасними зразками кераміки, скла і металопластики.

Ця екскурсія зовсім неочікувано для нас виявилася неймовірно цікавою. Вона змусила подивитися на похід до музею зовсім іншими очима. Нам вперше одностайно сподобалося майже усе, що ми побачили в обласному художньому музеї імені О.О.Шовкуненка. І якщо з'явиться ще така можливість відвідати ось такі «куточки» нашого міста, ми обов'язково скористаємося цим. Що й вам раджу зробити! Будьте впевнені, ви не пожалкуєте!

Дар'я Кремзель,

ліцеїстка III УІФ класу

ЗВОНИТЕ РОДНЫМ!

Вы веселитесь с друзьями. Отдыхаете на природе. Моете посуду. Готовите еду на ужин. Живёте. Планируете. Мечтаете. А у кого-то рухнет мир. В минуту! В секунду! Без чьего либо разрешения и согласия.

Автору этих строк пришлось стать свидетелем жуткой картины: девять вечера, тёмный переулок, машина «скорой», милиция и... труп женщины. Знаете, страшно вот так лоб в лоб столкнуться со смертью. Вы читаете в прессе, видите телевизионные передачи про убийства и думаете: «Да, бывает. Это жизнь!». Но увидите, поверьте, – другое дело. Вот так просто, из

за «мобилки» и кошелька человека лишают право выбора. Острым ножом ставят перед фактом, что «Нарру ENDa» не будет.

Как уж тут не вспомнить булгаковского Воланда: «Да, человек смертен, но это было бы еще полбеды. Плохо то, что он иногда

внезапно смертен, вот в чем фокус!». Несправедливая эта штука – жизнь. А вы живете и даже не задумываетесь, что такое горе может коснуться и Вас, не дай Бог!

Я вовсе не хочу обременять Вас melancholicными мыслями или заставлять прослезиться. Нет! Просто берегите близких Вам людей. Любите и цените! Звоните, если волнуется. Ваш звонок иногда может спасти им жизнь.

Сосновская Юлия, 161 группа

Не лише День Св. Валентина...

14 лютого в Україні стали святкувати День Св. Валентина – день всіх закоханих. Це свято для нашої країни нове, воно прийшло із заходу зовсім недавно. Люди по-різному відносяться до нього: комусь подається, а комусь ні, дехто взагалі дотримується нейтральної думки. Але свято кохання не таке вже й нове для українців. Мало кому відомо, що у наших предків, був також «день кохання», день Лади або ж Лельник.

22 квітня давні слов'яни язичники святкували день **Красної гори (Велику Ладу, Лельник, Ляльник)** (свято пробудження жіночої любові). Вірили, що в цей день богиня Лада виходить на гору, щоб ладувати все навкруги, наводити лад у полях, лісах, гаях, вселяє любов у душі людей. Це дівоче свято краси і любові.

Пісні й хороводи водили на честь доньки Лади - Богині Лелі. В цей день відбувалися сватання, заручини та весняні весілля. Богині-покровительці шлюбу приносили жертви у вигляді білого хліба та білого півня. Дівчата просили в Лелі взаєморозуміння з коханим і щастя у шлюбі.

Кожна дівчина мріє про те, щоб зустріти того єдиного, неповторного, з ким не страшно пройти все життя і віку доживати. З такими думками у день Лелі і Лади — а пізніше це свято назвали Черлена, або Красна Гірка — дівчата виходили у поля, гаї, на високі пагорби, збиралися в хороводи. З-поміж гурту вибирали найвродливішу дівчину, прикрашали їй шию, руки, ноги й талію зеленню, а на голову одягали вінок зі свіжих квітів. Потім дівчину урочисто всаджували на "трон". Виготовляли його зі свіжовикопаного дерну. Склавши одну на одну кілька плиток, створювали таким чином

своєрідну лавчину. Поруч з "треном" ставили глечик з молоком, сир, масло та інші молочні продукти. До ніг "Лялі" кожна дівчина клала віночок.

Дівчата водили довкола "Лялі" хороводи й співали пісень, переважно веснянки.

Після цього "Ляля" роздавала подругам гостинці та кидала присутнім по віночку. Дівчата намагалися упіймати їх на льоту. Хто впіймав — на щастя, а ні — на невдачу. Кожна дівчина берегла свій вінок до наступної весни і, бувало, використовувала для чарування парубків. У деяких місцевостях вінки не кидала, а роздавала дівчина-Весна; клала кожній на голову, примовляючи: "Будь щаслива і гожа, на сонце схожа, весела, як весна, робоча, як бджола, а багата, як

по ручью венки пушу. Унеси вода венки, на сплетення дорог, наделив (Імя) впрок, ликом – вызвавшим восторг».

Шлюбний приворот: «На море Оксана, на острові Буяне, на Алтарі сидить Цариця – Злата Заря-заряница. Нить судби плететь Зарница, добру молодцю явиться – суженним красної девиці. Вяжет узелок Цариця – Злата Заря-заряница, (Імя) молодцю рядиться под венець вести десницею – (Імя) красною девицю. Окроплю водою десницю, влагою узелок крепиться – добру молодцю томиться, страстною жаждою жениться. Узел разв'язать не сможет, даже тот, кто кости гложет».

Згідно із давньослов'янським гороскопом дівчата, народжені 21 квітня по 21 травня, знаходились під опікою богині Лелі, яка дарувала їм красу, що зберігалися в них протягом довгого часу.

А 23 квітня – святкували день Ярила, Орія - Бога весняного Сонця, пристрасі й полум'яного кохання. Це було свято пробудження чоловічої любові та пристрасі. Парубки обирали собі пару.

Лельники у давніх слов'янських країнах святкували протягом цілого місяця.

Чи святкувати День Св. Валентина, чи дотримуватися традицій предків - особиста справа кожного. Кохання і любов цінувалися і підносилися у всі часи. Про ці почуття складали пісні та легенди, звеличували митці і всі епохи та віки. Можливо, традиції пращурів і ближчі нам енергетично та духовно, але, зараз, на жаль, ми часто забуваємо про це, занадто мало знаємо чарівний світ нашої минувшини... Старі поняття замінюються новими, на зміну одним святам приходять інші, але кохання і любов – це вічні людські цінності.

Хлебус Оксана, 161 гр.

земля!"

Потім дівчата знімали вінок з дівчини-Весни і несли на річку та пускали його за водою.

У деяких місцевостях гадали у цей день на щастя, на шлюб, займалися приворотом. Ось кілька гадань:

Любовні чари: «Река с рекой сливается, роща с рощей срастается, цветок с цветком сплетается, трава с травой свивается. Той травы возьми пучок, заплету цветы в венок, через рощу пронесу,

ВБИВЧА СИЛА

Якщо подивитись на наше життя з точки зору к і л ь к о с т і негативних та позитивних емоцій, то негативних емоцій буде більше.

Чому так?

Негативні емоції потрібні людині, як повітря, бо вони повинні направляти нас на вірний шлях, але ні в якому разі не керувати нами. А в житті усе виникає навпаки. Негативні емоції поглинають нас у свій вирій так, що життя стає не миле. Ми не бачимо нічого гарного, важливого, доброго, милого... того, що знаходиться навколо нас. Чому так виникає?

Тому що зіпсувати собі настрої можна за секунду,

через якусь неважливу дрібницю. Набагато важче знаходитися в жахливому настрої та різко перейти на добру, гарну ноту і почати посміхатися. Це можливо тільки тим людям, які вмюють і хочуть бачити щось яскраве в нашому житті. Ця риса властива не тільки оптимістам, але людям з активною життєвою позицією.

Чим небезпечний негатив? Він як болото засмоктує і знищує особистість. Він – вбивча сила, не дає дивитися об'єктивно і шукати виходи зі сформованих ситуацій. Дуже легко загрузнути в проблемах, почати жаліти себе і скаржитися іншим. І чим довше перебувати в такому стані, тим безнадійніше здається наша ситуація. Насправді ж в нашому житті відбувається набагато більше позитивних моментів, ніж негативних, але наш мозок так влаштований, що він схильний помічати й запам'ятовувати швидше негатив, ніж позитив. Ваші негативні почуття і емоції не повинні накопичуватися всередині вас, погрожуючи прорватися у вигляді нервового зриву. Від них потрібно негайно позбавлятися всіма доступними спосо-

бами. Згадайте, що гарного відбулося з вами сьогодні. Що гарного відбулося з вами протягом останніх декількох днів? Запам'ятайте це хороше, а погане або не дуже хороше використовуйте як досвід на майбутнє. Намагайтеся спілкуватися з людьми позитивними та активними, вчіться у них обходити негативні моменти і радіти життю, які б сюрпризи воно вам не підносило. Більше гуляйте на свіжому повітрі і помічайте красу навколишнього світу. Чим більше ви будете помічати прекрасного, тим більш позитивним буде ваше мислення. Життя прекрасне, якщо дивитися на прекрасне і робити висновки з іншого, й жахливе, якщо бачити в ньому тільки погане. Цінуйте те, що маєте і не втрачайте можливість мати те, що хочете.

Lera Tora, 161 гр.

ВОНИ ТАКІ, ЯК МИ

Здавна, як завели наші предки, при зустрічі ми потискаємо один одному руки. Ця тенденція збереглася і дотепер. Проте в сучасному світі ми можемо помітити суттєву відмінність. Вона полягає в тому, що люди припинили довіряти один одному і при зустрічі в очах можна помітити певну пересторогу, і це можна зрозуміти. Адже наша сучасність перетворилася свого роду на «прірву», яка веде у нікуди. Під словом «прірва» можна поставити проблему яка ось уже котрий рік хвилює більшу частину населення світу – СНІД. Що він собою являє? І як його лікувати? Ці два питання найбільше цікавлять сучасників, проте суттєвої відповіді ні на одне ні на друге до сих пір не знайшли.

Більшість людей намагається зрозуміти і навіть підтримати хворих, проте є і ті хто намагається збудувати свого роду стіну між собою і тими, хто хворіє на СНІД. Таких людей досить багато. Побоювання стосовно зараження цим страшним захворюванням сходять на рівень завдяки чисельним дослідженням та роботі професіоналів з області науки. Вони доводять, що існує три шляхи зараження, а саме: статевим шляхом, через кров, від матері до дитини. Проте більшість людей лишається переконаними в тому, що найвірогідним є зараження через статевий контакт з хворим. Чи дійсно це так? Довести зворотній бік цього береться багата організацій та людей, проте не кожному це вдається. Так, зробити спробу і переконати протестантів у своїй не правоті, вирішили студенти ХДУ.

Цей університет завжди був відомий своєю активною діяльністю у питаннях, які безпосеред-

ньо стосуються суспільства. Ось і цього разу волонтерська організація взялася до висвітлення світового питання – СНІДУ, і вирішила провести благодійну акцію «Ми за безпечне кохання». Робота, яку провели волонтери була неймовірною. Студенти з різних факультетів (філології та журналістики, іноземної мови, економіко – юридичний, інженерно – технологічний та багато інших), не відстаючи від своїх товаришів, вирішили зробити свій внесок і взяти участь у виставці фото робіт в яких вони показали неабияке вміння висловлювати коротко та лаконічно свої думки, стосовно цього важливого та хвилюючого питання. Представники цієї організації неодноразово являлися учасниками благодійних акцій, які організували їхні керівники, проте цього разу все виявилось дещо інакше.

На початку заходу учасники дещо соромилися брати участь у безпрограшній лотереї та отримувати брошури з рук своїх колег, проте всі сумніви відпали після того, як волонтери почали один поперед одного підходити до них і завілікати до участі у акції. Самі організатори з великим ентузіазмом взялися о виконання своєї роботи, мабуть у цьому і заключався їхній успіх. При запитаннях поставлених їм стосовно обізнаності в області проблеми, яку вони висвітлюють не у кого не виникло проблем з відповідями.

-Чи добровільно ви погодилися на участь у акції?

-Я особисто неодноразово брав участь у всіх заходах організованих нашою організацією, і це пішло мені лише на користь, - говорить Ріпка Павло, студент 441 групи. - Цього разу я, як ніколи, перейнявся цією проблемою, адже якими б хворими вони не були, вони все одно такі ж, як ми.

-Які б відчуття виникли у вас коли б вам сказали, що ваш товариш хворий на СНІД?

-Я з впевненістю можу сказати одне, що однозначно не відмовився б від цієї людини, а навпаки підтримав.

Проте не всі волонтери змогли дати переконливу відповідь. Дехто зазначив, що не знають конкретно як себе поводитимуть при зустрічі з хворими. Можливо вони будуть сторонитися, а можливо - дбати про таких людей. Дещо іншого напрямку думок висловила Одинцова Анастасія, яка зазначила:

-Я дещо плутаюся у думках, щодо поведінки себе з такими людьми. Мені здається це досить важлива та національна проблема, проте наша держава, на мою думку, не в достатній мірі думає про інші проблеми, приміром туберкульоз. Адже це також важливе питання, яке ніби відкинули на другий план.

Натовп охочих взяти участь не стихав навіть на заняттях. Так взяти участь у безпрограшній лотереї та допомогти хворим прийшли навіть викладачі, які охоче тягнули подарунки із «чарівної скриньки». Адже, як зазначила Шапошникова Ірина Василівна:

Всі зібрані кошти безумовно підуть на благодійність. Після того, як ми закінчимо нашу акцію вони будуть переданою до центру по боротьбі зі СНІДом, до заступника головного лікаря на ліки для хворих.

Якщо поринути в глибину своєї душі, кожен з нас вважає, що ні від чого не застрахований, тому як говориться «Не суди, да не судимы будеш». Не відвертайтеся від тих кому потрібна допомога, адже вже завтра вона може знадобитися вам.

Вікторія Колючко, 161 гр.

Маріїнський театр у Херсоні

16 лютого до Херсонського обласного академічного музикально-драматичного театру імені Миколи Куліша завітали зірки Петербурзького театру «Класичний Гранд Балет» із виставою «Лускунчик».

Свій тур Україною балетна труппа Маріїнського театру розпочала 4 лютого. Мешканці Херсона з нетерпінням очікували виступу пітерців. І ось час настав – вільних місць не було, знову аншлаги. За останні роки театр Куліша відвідує все більша кількість людей. І все це завдяки енергійному керівництву генерального директора, Олександра Книги. «Завдяки його

діяльності херсонський глядач отримує необхідний культурний розвиток і стає більш обізнаним у класичному та сучасному мистецтві», – так прокоментував аншлаг у театрі художній керівник «Град Балету» Костянтин Пінчук.

Глядачі з великою зацікавленістю спостерігали за грою акторів, яка не давала жодних приводів, аби засумніватися в її професійності. Артисти кожною своєю дією приводили зал в екстаз, за що отримували гарячі оплески.

Подивитися балет прийшли в основному представники середнього та старшого віку, але була

і молодь. Поспілкувавшись із молодими людьми, стало зрозуміло, що вистава їм дуже сподобалась і єдиний мінус був у тому, що вони пожалували грошей на кращі місця, але в майбутньому обіцяють більш не повторювати цю помилку.

На жаль, не лише гарні спогади залишаться після гостювання пітерської труппи. Деякі глядачі все ж таки не досягли того необхідного культурного розвитку, і тому було прикро спостерігати, як дехто дивився не на сцену, а у свою мобілку (яку на початку дійства попросили вимкнути). До того ж більшість фотографів – аматорів робили свої фото за допомогою спалаху, чим заважали акторам зосередитися на грі. Але останні

витримали «херсонські випробування». Чи сподобався Херсон «маріїнцям», на це питання художній керівник Костянтин Пінчук відповів так: «Ми вже не вперше приїжджаємо до Херсона і у нас встановилися гарні відносини з місцевим театром. Ми бачили їхні вистави і можемо запевнити, що рівень їхньої акторської гри росте. А щодо самого міста, то дуже подобається вулиця Суворова, яка своєю архітектурою нагадує Пітер».

Відразу по завершенню вистави балетна труппа рушила далі. Наступною їхньою зупинкою буде Сімферополь, а через три тижні вони завітають до Бі-

лорусі, потім – до Румунії. А ще пітерці пообіцяли знову приїхати до Херсона вже з новими програмами – восени відбудеться прем'єра «Лебединого озера», а в лютому наступного року – «Ромео та Джульєтта».

Олексій Сімончук, 161 група

В ожидании Принца, или Где ты, счастье женское?

*Мужчина должен быть брутален:
Чуть-чуть не брит, немного пьян,
Широк в плечах, слегка притален,
Полковник или капитан.
Высок, умер и остроумен
С прищуром глаз, а в нем пастель
Чуть по-французски напарфюмен
И пить "Камю" или "Мартель".
Он должен знать немного Блока,
Бать при деньгах, дарить цветы
Небрежно. Бать слегка жестоким,
Ценить мгновенья красоты...
Юрий Викторов*

Мы всегда о чем-то мечтаем... Когда совсем маленькие - о новой кукле или крутой машинке, о щеночке, о том, чтобы не идти в садик. А еще, чтобы всегда была хорошая погода и можно было гулять, сколько хочешь, есть то, что вкусно, а не полезно, и чтобы по телевизору всегда шли одни мультфильмы. Предел детских мечтаний — чтобы мальчик из соседнего двора посмотрел на тебя и подарил что-нибудь, и вы радостно-смущенно бежали бы за ручку под крики «Жених и невеста — тили-тили-тесто!..».

Когда мы подрастаем, то вместе с нами подрастают и мечты.

Нам уже хочется, чтобы щеночек был определенной породы, машинка — только иномарка, а мальчик — если не принц на белом коне, то Бред Питт как минимум.

Мы все мечтаем и мечтаем, как маленькие дети, где-то глубоко в душе осознавая, что максимум, на что мы можем рассчитывать, — это старенький Форд, дворняжка и муж — менеджер среднего звена. Что мы сами далеко не Бреды Питты и Анжелины Джоли: ножки коротковаты, да и губами не вышли. Да и до Эйнштейна в интеллектуальном потенциале не дотягиваем.

Но мы все продолжаем мечтать. Просто каждый вечер засыпаем с мыслью: "А неплохо было бы, если бы..." Просто думая о том, чего мы так хотим, понимая всю тщетность попыток осуществления, и прини-

мая старое-доброе "Довольствуйся малым, рассчитывай на большее" как аксиому жизни.

Вот и получается у нас такая жизнь: с мужем — менеджером среднего звена и мечтами о принце на белом коне.

Каждая хочет обрести идеального возлюбленного (то есть некоторые всю жизнь классически грезят о набившем всем оскомину принце). В этой мечте скрыто желание найти понимающего, близкого и надежного человека. Согласись, такого гораздо проще найти

персоной не всегда бывает сладкой.

Признайся, тебя устроит и просит талантливый парень, который блистает на любимой работе? Главное, чтобы он всю жизнь держал тебя за руки, глаз не отводя. Так?

А вот и лесной орешек, который тебе придется раскусить: мечта о любимом сбудется лишь тогда, когда ты окажешься неповторимой, чудесной и умной. Ведь только такую Он заметит среди других... Когда ты встретишь свою «половинку», тебя перестанет вол-

новать и мечта о вечной юности. Поверь, твой спутник не будет считать морщинки на милом лице. В его глазах ты останешься прекрасной, пока он любит тебя. Главное, чтобы ваши души были во всем созвучны друг с другом. А жизнь душа в душу подразумевает твое участие.

«Ах! — можешь ответить ты. — Все это слова!

Все это невозможно!». А хочется, чтобы — «оп!» — и все случилось само по себе. Ну что же, значит, на самом деле ты мечтаешь о том, чтобы лениться! Всю жизнь пролежать на диване с коробочкой шоколада, и чтобы любое желание тут же сбывалось. А вот если приложить хотя бы немного усилий, можно добиться всего, чего только душа желает!

Анна Желуденко, 461 группа

ДИПЛОМНА – ПЛАН ВИЖИВАННЯ

Радісне та більш-менш безтурботне студентське життя інколи переривається не надто приємними моментами: іспити, курсові, випускні роботи. Лише одна згадка про них навіює на студента неймовірний страх та понурі думки. Ще б пак! Такого «щастя» нікому не побажаєш! Але якщо біди у вигляді бакалаврської уникнути не можна, треба зменшити її негативний руйнівний вплив.

Якщо подумати логічно, то нічого екстрастрашного в написанні такої роботи немає. По суті, це той же реферат, тільки більший за обсягом. А якщо ще й врахувати час, що виділяється на його написання, то взагалі дивуєшся, чому випускні роботи складають для студентів таку проблему. Але так може розмірковувати той, хто сам не був студентом.

Завжди існує кілька шляхів вирішення будь-якої проблеми. Для написання бакалаврської (а це теж, безсумнівно, проблема) також є два варіанти.

Перший, мабуть, найлегший – **замовити роботу**. На щастя (чи навпаки, на біду), оголошень із подібними пропозиціями не бракує. Величезним плюсом цього варіанту є збереження власного часу та нервів. У бібліотеку ходити не потрібно, та й занурюватися у безмежні глибини інтернету також немає потреби. Тим паче, що набагато приємніше ВКонтакте посидіти чи відео з YouTube переглянути. У цьому випадку ти звалюєш свою проблему на іншу, більш розумну чи кмітливу голову. Однак тут є свої нюанси.

По-перше, ціна. У середньому за написання дипломної роботи просять від 450 гривень і більше. Тему з нашої рідної журналістики, наприклад, оцінили у цілих 600 гривень! Тут усе залежить від складності теми та спеціальності. Бо ці ж самі роботи беруться з того ж таки інтернету та бібліотек (це при найкращому розкладі). А отже, розповсюдженість літератури з теми відіграє не останню роль у визначенні вартості. А студенти у своїй більшості - народ бідний. І виділити 400-500 гривень зі свого бюджету не кожен зможе. Це ж майже ціла стипендія! А це: місяць харчування, ксерокси, оновлення гарде-

робу (для дівчат – одна з найбільших статей витрат), розваги з друзями.

По-друге, це рівень того, хто готовий написати за вас бакалаврську. Дуже часто за таку роботу приймаються ті ж самі студенти, але в яких зв'язок з учбовим закладом не надто міцний. Це можуть бути заочники чи ті, яким просто лінь ходити до університету. От і знахо-

дять вони собі додатковий заробіток. Часто такі послуги надають і викладачі. Тому, якщо вже вирішили скористатися сторонньою допомогою, звертайтеся до перевірених людей. Хтось з ваших знайомих обов'язково має телефончик такої особи. Якщо платити – то тільки за якісну роботу. В іншому випадку, повний аналог свої бакалаврської ви з легкістю знайдете в інтернеті вже у перших посиланнях Google. Тому при готовності викласти пару сотень за дипломну, витратьте трохи часу на обрання «щасливця», який буде писати цю роботу за вас. Забрати готову роботу ви зможете вже за місяць.

Однак, якщо ви – студент відповідальний і вирішили **писати бакалаврську самостійно** – честь вам і хвала!

Праця ця титанічна. І тут без усіляких перебільшень. Безсонні ночі, купи ксероксів та безліч книжок. Головне – не панікувати. Розробіть чіткий план, обов'язковий для виконання. І ніякі друзі, вечірки чи наші улюблені лінощі не повинні стати причиною відступу від запланованого. Запишіть, до якого числа маєте розробити план, переглянути літературу, написати перший та другий розділи, висновки. Це необхідно для того, аби потім в останні дні перед захистом не сидіти вночі з кавою.

Бакалаврська, порівняно з курсовою, має величезний плюс – ви можете самостійно обрати собі тему. Переглянути наявну літературу, порадитися з керівником, зрозуміти, що є ближчим саме для вас.

Потім починається тривала, нудна, але важлива частина роботи – пошук літератури. За цей час ви обнищпорите усі закутки інтернету. Вас почнуть пізнавати в обличчя працівники бібліотеки. Бо, зазвичай, інтернет швидко розчаровує у кількості потрібної інформації. А нашкребти її потрібно аж на 50 сторінок! Вперше за довгий час на питання близьких «Де ти був?» ви відповісте не звичне «Гуляв із друзями», а понуре «У бібліотеці». При цьому даєте собі обіцянку, що після написання бакалаврської, ноги вашої у тому приміщенні не буде. Опрацювання цих незліченних ксероксів теж справа невесела.

Після N-годинного вивчення думок розумних людей починаєш задаватися питанням: чи то вони такі розумні були, чи то твоя голова вже не здатна сприйняти таку кількість інформації. Тому, зазвичай, саме ця ділянка роботи займає найбільше часу і відкладається у довгий ящик.

Написання роботи та передрук розумних думок із товстих книжок, у більшості випадків, проходить трохи легше. Гарячий чай та смачний бутерброд допомагають не втрати при цьому останні сили. Деякі з моїх знайомих ще й примудряються музику слухати. Кажуть, розслабляє. Однак, якщо ви не родич Юлія Цезаря, робити цього я вам не

(початок на 7 стор.)

годинного вивчення думок розумних людей починаєш задаватися питанням: чи то вони такі розумні були, чи то твоя голова вже не здатна сприйняти таку кількість інформації. Тому, зазвичай, саме ця ділянка роботи займає найбільше часу і відкладається у довгий ящик.

Написання роботи та передрук розумних думок із товстих книжок, у більшості випадків, проходить трохи легше. Гарячий чай та смачний бутерброд допомагають не втрати при цьому останні сили. Деякі з моїх знайомих ще й примудряються музику слухати. Кажуть, розслабляє. Однак, якщо ви не родич Юлія Цезаря, робити цього я вам не раджу. Бо рядки з улюбленої пісні можуть з легкістю перекочувати на сторінки бакалаврської. Це, звісно, додасть пару рядків до загального об'єму, однак користі вам точно не принесе. На цьому етапі вас чекатимуть численні виправлення та передрукування. Бо науковий керівник щоразу буде знаходити якусь помилку чи неточність (ось він, вплив нічного сидіння за комп'ютером, хоча іншого часу на написання роботи чомусь завжди не знаходиться).

Коли із написанням буде більш-менш завершено, вас очікує передзахист. Це своєрідна репетиція перед боєм. Найважливіша битва буде трохи пізніше. Але, як-то кажуть, останній бій – найтяжчий. І якщо від написання роботи ще можна хоч якось ухилитися, то від захисту вже нікуди не дінешся.

Доповідь – лише перша частина «допиту». На вас очікують ще й додаткові питання від членів комісії (у цей момент більшість студентів згадують різноманітні молитви, аби тільки «пронесло» і питань було якомога менше). Ось тут у нагоді стає досконале знання власної роботи. Та можливе воно лише при самостійному її написанні. Довготривала праця завершується кількахвилинним боєм, який треба вистояти і виграти. І тоді вже можна вдихнути на повні груди і сказати самому собі: «Я це зробив!».

P.S. Бакалаврська робота самого автора знаходиться на тому періоді написання, коли розумні думки з власної голови та з товстих книг вже давно закінчилися, а тому кожен наступний рядок бакалаврської дається ціною неймовірних зусиль та значного часу.

Коментар Орлової Н.В.:

Реферат, курсова, бакалаврська, магістерська – це різні види наукових досліджень. І вони - не кара небесна на вашу бідну студентську голову. Саме працюючи над науковою роботою ви зможете використати свій розумовий потенціал, а саме навчитися збирати літературу з теми (корисно для різноманітності попрацювати в бібліотеці, хоч і на 4 курсі), опрацювати її

(а не ліпити усі ксерокси в один і подати викладачеві, ніби це робота), робити висновки.

Бакалаврська – це не нове слово у науці. Ніхто від вас не вимагає робити наукові відкриття! Ваше завдання – знайти і опрацювати ту літературу з теми, яка є. І, звичайно, на основі теорії написати практичний розділ, тобто підкріпити теоретичні положення практикою.

Щодо замовлення випускної роботи. Не раджу вам так робити. Це – витрачені на вітер гроші. По-перше, теми, які дають викладачі нашої кафедри, особливо практичну частину роботи (а це, як правило, на прикладі ЗМІ Херсонщини), списати ніде не можна, оскільки цього просто ще ніхто не писав! По-друге, навіть якщо ви замовите роботу, гарантії того, що її науковий керівник зарахує, немає ніякої. З досвіду скажу: вже по прочитанні однієї сторінки можна впевнено сказати, писали ви її самі чи закачали з інету, причому навіть не потрудилися «творчо» опрацювати списане.

І наостанок. Ви прийшли за вищою освітою? Отже, здобуйте її. А ваша бакалаврська – останній рубікон до омріяного і вистражданого диплома журналіста.

Анастасія Козак, 461 гр.

Фото: Сосновська Юлія, 161г.

Бесконечно люблю тебя, мама...

Знаешь, меня, наверное, уже никогда не изменит. Даже не смотря на мой юный возраст.

Сегодня день моего рождения, и я хотела проснуться утром новой, уже не той девчонкой, что была раньше. Но, видимо, так должно быть.... Пробуждаясь утром от занудного будильника, понимаю, что все на своем месте, все так же, как было вчера. Рутинна. Но и в ней есть моменты, от которых просто невозможно убежать. Счастливые моменты. Да.... Не смотря на

всю мрачность моего восприятия, то, как я смотрю на этот мир. Я счастлива. И только

от одной нежной мысли или легкого воспоминания, я отпускаю от себя все... все то, что мешает мне с легкостью ходить по земле. Я вспоминаю о маме...

Я никогда не забуду ее ласк, ее тепла, ее глаз... Они наполнены грустью и тяжестью бытия. Но это мои глаза, и только их мне хочется видеть в те моменты, когда одиноко.

И только в мамыны теплые руки мне хочется

плакать. Чувствовать, как ее руки гладят мои волосы.

Бесконечно стыдно и больно за то, что иногда я не являюсь такой, какой она хочет меня видеть. Я - не лучшая в мире дочь. Никогда ею не была.... Каюсь.

Я так хочу, чтобы она была счастлива, я хочу чтобы ее глаза блеснули от крошечных слезинок.

И только из-за нее мое сердце - живое, оно наполнено любовью к ней, как ни к кому другому. Так будет всегда, я знаю это.

Ты, наверное, не представляешь, но мне хочется каждую секунду говорить ей «Прости...» за то, что наговорила. За то, что я – эгоистка. За то, что такая маленькая и глупая... «Прости», но помни.. «Бесконечно люблю тебя, мама...»

Юлия Трофименко,
лицейстка III АНФ класса

Страничка поэзии

Как хочется взглянуть в глаза твои,

Увидеть в них мечты свои...

Сидеть на озере вдвоем

И тихо думать о своем...

А хочешь, в зоопарк пойдём?

Возьмемся за руки крепче,

Ведь быть с любимым – это нечто!

Не важно где, не важно как,

А просто мчаться в один такт.

Как хочется тепла объятий...

Что в этом мире по приятней!?

И поцелуев вкус любимый...

Ведь это делает МОЙ МИЛЫЙ!

Валентина Балобанова, 161 гр.

•

Ты знаешь, что страшнее остального?

Не видеть больше света в темноте

и сердца не лечить больного,

когда лекарства рядом на столе.

Если есть рай, то рай – это ты.

Рай – это мы с опьяневшей весной.

Там нарисованы руки твои,

Там даже ветер пахнет тобою.

Я буду нервно набирать на кнопках
телефона

Заветных десять циферок твоих.

А мне в ответ лишь: «Sorry, не покрыта
зона!»...

И мне опять тонуть в слезах своих.

Хочешь: про гордость я позабуду?

Хочешь: боготворю тебя?

Только скажи – и я всё это буду!!!

Только скажи, что это не зря...

Ты далеко и ты не слышишь

Рёв сердца моего теперь.

Но обещай мне: ты напишешь

И не закроешь за собою дверь.

Дай просто шанс мне думать редко,

Что иногда ты бредишь мной.

Что у меня есть ключ от клетки,

Который открывает замок твой.

Я буду петь, ты слышишь? Буду!

И танцевать еще и пить до дна!

В чужих руках я позабуду,

Что я клялась быть лишь твоя!

А ты там даже не узнаешь,

Какой ценой свободу обрела.

А иногда я, представляешь,

Хочу опять обнять тебя...

А я сегодня просто умерла...

Тихонько, не сказав ни слова.

Без боя белый флаг свой подняла.

Устала ждать. Теперь хочу покоя.

Как я сегодня гордо умерла!

Без страха на лице и кома в горле!

Я просто молча от тебя ушла,

Оставив недопитое вино в бокале...

Как я красиво грустно умерла,

Оставив лишь любовь к тебе навечно.

И поклялась, что никого и никогда

Не буду я любить так бесконечно!

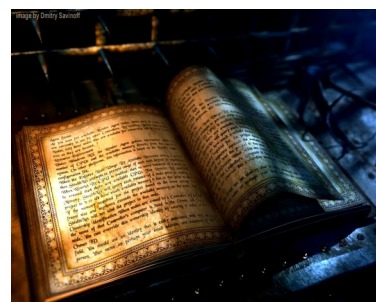
А я сегодня просто умерла...

Тихонько, не сказав ни слова.

Чуть еле слышно я тебя звала,

Но не было ответа никакого.

Влада Таврическая

Насколько Вы довольны жизнью?

Вашему вниманию предоставляется интересный психологический тест, с помощью которого Вы можете определить, насколько Вы довольны жизнью. Итак, приступим!

Ответь "да" или "нет":

1. Другие одеваются лучше, чем Вы? ("да" - 0, "нет" - 1)
2. Вы хотите жить в другом доме? ("да" - 0, "нет" - 1)
3. Хотели бы Вы иметь другую работу? ("да" - 0, "нет" - 1)
4. Хотелось ли Вам хоть раз выдать себя за другого? ("да" - 0, "нет" - 1)
5. Гордитесь ли Вы тем, что сделали в своей жизни? ("да" - 1, "нет" - 0)
6. Умеете ли ладить с партнером? ("да" - 1, "нет" - 0)
7. У Вас всегда хорошие отношения с друзьями? ("да" - 1, "нет" - 0)
8. Находите ли Вы общий язык со своими родственниками? ("да" - 1, "нет" - 0)
9. Вы удовлетворены своей сексуальной жизнью? ("да" - 1, "нет" - 0)
10. Вам нравится Ваша внешность? ("да" - 1, "нет" - 0)
11. Хорошо ли Вы спите? ("да" - 1, "нет" - 0)
12. Часто бываете разочарованы и озлоблены? ("да" - 0, "нет" - 1)
13. Нравится ли Вам быть активным? ("да" - 1, "нет" - 0)
14. Вы легко расслабляетесь? ("да" - 1, "нет" - 0)
15. Думаете ли Вы, что судьба была к Вам несправедлива? ("да" - 0, "нет" - 1)

9 очков и больше: Вы очень довольны своей жизнью. Вполне естественно, что существуют некоторые вещи, которые хотелось бы изменить, но в общем Вы счастливы и удовлетворены тем, что имеете.

От 4 до 8 очков: Вы в основном довольны, хотя существует многое, что хотелось бы по возможности изменить.

3 очка и менее: Вы несомненно недовольны. Существует множество вещей, которые Вы хотели бы изменить. Полное удовлетворение вызывают лишь некоторые аспекты Вашего образа жизни.

На закуску!

Смеемся от души – продлеваем жизнь!

Представьте, сколько было бы книг, если бы идея о Гарри Поттере пришла в голову Дарье Донцовой! Первые десять книг он бы только искал поезд, идущий в Хогвартс!

Объявление: «Меняю рыбок пираний на нового кота!»

-Ты кота покормил?

-Он воды поел.

-Дорогая, я сына из школы привез.

-Ух ты! Здорово! Как назовем?

Неопытные грибники заблудились и два дня ели все грибы, что попадались. Сейчас грибников нашли, но их показания расходятся. Не сходятся даже эпохи.

Когда я был пацаном, мать с рублем посылала меня в универсам. Так я возвращался с хлебом, молоком, конфетами и консервами. А теперь попробуй! И все из-за этих камер наблюдения!..